

ПРАЗНАКНИ ПРАЗНИЦИ

ВОЗДВИЖЕЊЕ ЧАСНОГ КРСТА

Јн. 19, 6 - 11, 13 - 20, 25 - 28, 30 - 35 зч. 60; 1Кор. 1, 18 - 24; зч. 125.

Пројојереј Рогоион Пушјајшин

БОГ ТАКО ЗАВОЛЕ СВЕТ (Јн. 3, 16)

Зашто се, браћо и сестре, уздиже Часни Крст, односно зашто се подиже, узноси и показује?

14. (27.) септембра он се велелепно, нарочито у нашем саборном храму, у току свеноћног бдења, подиже се, у спомен познатог догађаја из старине, када је Крст Господњи био пронађен на земљи, дигнут и уздигнут на показ онима који су били присутни.

То се чини једном годишње, а и свакодневно, након молитви и црквених служби бива нешто попут воздвижења. Зашто се, дакле, ово чини? Свештеник уздиже, подиже, узноси Крст Господњи, да би га ми сви видели, да би сте му се поклонили, а затим вас осењује Крстом, да би сте, поклањајући му се, примили благослов Онога Који је на Крсту разапет.

Да ли само ради тога? Наравно да не. А због чега још? Ево због чега, и мислим да је то и најважније: ради тига да би вашу пажњу усмерили ка Ономе Који је узнесен на Крст, да би сте видели како нас он љуби. Ето – из љубави је на крсту умро за наше грехе.

Бог је наш Отац, али таквог оца као што је Бог наш, на свету није било, нема га, нити ће га бити: Свога Сина је овај Отац, наш Бог, предао на смрт за нас, грешнике, и Син је Његов, Господ наш, Сам пошао на смрт ради нашег спасења од грехова. Знатели зашто нам је неопходно да знамо да Бог нас воли, веома, бесконачно воли? Ради тога, да би, видећи како нас Бог воли, кајали се за грехе и да се не би смо плашили да тражимо опроштај.

А како ми обично чинимо? Када намеравамо да учинимо не-

сматрајући добар пример одраслих, радоваћемо се да их видимо каква су. У овоме је тајна: да би надањивао децу, да би зрачио на њих, мораш бити добар, мораш бити свет. Живот деце је, изгледа, под утицајем зрачења од стране родитеља. Родитељи инсистирају: хајде да се исповедиш, иди да се причестиш, пођи да учиниш ово или оно... На тај начин ништа не бива.

Но, дете види тебе, твој пример. Оно чиме живиш, тиме и зрачиш. Да ли Христос зрачи у теби? Ако зрачи, то прелази на твоје дете. Ту се крије тајна. Ако се тако буде дешавало док је дете сасвим мало, неће му бити потребно да улаже много труда кад одрасте. У вези са овим, премудри Соломон користи једну веома лепу слику

двери" (Прем. Сол. 6,14). Уранити ка Премудрости значи бавити се њоме од најранијег животног узроста. Премудрост је Христос. Речи седи поред двери значе да се налази близу.

Када су родитељи свети и када то својство пренесу на дете и пружи му васпитање у Господу, онда дете, ма како били рђави утицаји који долазе из његове око лине, неће подлегати тим утицајима јер ће се пред вратима његове душе налазити Премудрост, Христос. Оно се неће напрезати да стекне ту Премудрост. Изгледа као да је веома тешко да дете постане добар човек, али у стварности је то веома лако када се од раног детињства крене у живот са добрим духовним доживљајима. Тада није потребан напор

Данас не можеш наћи радосног човека, што значи и да не можеш наћи уравнотеженог, мирног, природног човека. Брига је страшна болест која хара васељеном, можда највећа мука човечанства, највећа његова драма. Она не само да је предворје пакла, него доживљавање пакла већ од овога живота.

Духовни живот је спрега двају елемената: одрицања, дакле предавања себе Христу, и радости, која проистиче из поверења у Бога, из спознаје и осећања да се Христос за мене разапео, да ми је Христос припремио станове вечне, да ми је Христос уготовио красоте на небу. Као што смо рекли, радост извире из сигурности у Бога, дакле из доживљавања јединства са Богом и са другим људима.

Човек без радости одвојен је од Христа, одрицање његово (од света) је лажно. Шта год да урадиш, чак ни покајање твоје и љубав твоја нису истинити, ако ниси радостан. Кажеш да ме волиш, а сутрадан, када ја одлазим, тужан си и плачеш. Љубав твоја била је један пакао самољубља, узбурканост твоје индивидуе, подизање идола самом себи, варка.

архимандрит Емилијан Симојетријски

наглашавајући значај доброг полазишта, доброг почетка, доброг темеља. Он каже на једном месту: "Ко њој [Премудрости] рано порани, неће се уморити; јер ће је [Премудрост] наћи поред својих

при одрастању; добро имаш у себи, живиш њиме. Не трудиш се, доживео си га. Оно је твој иметак, који одржаваш, ако будеш пазио, кроз читав свој живот.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

што лоше, неки грех – ми се ни чега не бојимо, а Бога не желимо ни да се сетимо, трудимо се да Га заборавимо или, пак, сетивши Га се успокојавамо се мислима да то што грешимо или сагрешујемо није ништа – Бог је милостив, Он опрашта, нема греха који не би опростио. Али касније када поразмислимо, када се присетимо, одмах почиње да нас обузима немир, неспокојство... Зашто смо сагрешили... Узнемиравамо се... Мучимо себе... А не тражимо

покај се, освести се, замоли за опроштај. Бог толико воли да опрашта грехове, да је и Сина Свога Јединородног предао на смрт ради грешника, да би се они уверили да ће им ради Њега, Који умро ради њих на Крсту, опростити грехове, само да би се кајали и молили за опроштај и да на тај начин не би пропали у својим гресима.

Тако се Крст Господњи узноси, подиже, најпре ради тога да би привукао твоју пажњу, да би ви-

Не побеђују оштроумни, племенитог рода, красноречиви или богати, него онај кога жалосте, а он је дуготрпелив, кога вређају, а он прашта, кога клеветају, а он трпи, онај који постаје сунђер и брише све, што год да кажу против њега. Он достиже велику меру. Он се наслађује созерцањима тајни. Најзад, иако још овде, он је већ у рају.

Због тога, моја добра и љубљена браћо, ако некога и мучи неправда у овоме свету и он жели да тражи правду, нека зна да је правда у ношењу бремена нашег брата и ближњег до последњег дана, и у трпљењу у свим невољама садашњег живота.

Свака жалост која нам се догоди, било да долази од људи, демона или наше сопствене природе, увек у себи скрива и одговарајући добитак. Ко га надвлада са трпљењем, добија своју плату: овде залог, а тамо испуњење.

старац Јосиф Исихаста

опроштај од Бога. Плашимо се, помишљамо, да нам ни Он неће опростити и тако ће наши греси остати на нама и Бог ће нас казнити због њих, а да би умирили савест, ми покушавамо да заборавимо и на грехове које смо починили, и на Бога и настављамо да грешимо и тиме продубљујемо своју погубао.

Не, грешнице, немој то чинити. Свим силама се чувај греха, моли Бога да ти помогне да се сачуваш. Уколико, пак, сагрешујеш, не остај у гресима, већ се што пре, истога трену, обрати Богу,

део како те Господ воли, и да би се, видећи ово, кајао за своје грехове и да се не би бојао да молиш опроштај. Да не би помислио да ти неће опростити Он, Који је Својом смрћу на Крсту Сам подарио опроштај.

Они који се кају и моле опроштај блиски су царству Небеском, а они који се не кају и не моле за опроштај далеки су од њега. О, привуци нас себи, Својом благодаћу, да би смо се, видећи Тебе, узнесеног на Крст, кајали и молили за опроштај. Амин.

прејодобни Порфирије Кавсокаливиј

СВЕТОСТ РОДИТЕЉА ЈЕСТЕ НАЈБОЉЕ ВАСПИТАЊЕ У ГОСПОДУ

На лицима деце треба да видимо Бога и да пренесемо љубав Божју на децу. И деца треба да науче да се моле Богу. Да би се деца молила Богу, треба да имају у себи крв родитеља који се и сами моле. Греше неки који говоре: пошто се родитељи моле Богу, побожни су, изучавају Свето Писмо и подижу своју децу у "васпитању и науци Господњој" (Еф. 6, 4), природна је последица да ће им и деца бити добра. Али изволите запазити супротне резултате као последицу притиска!

Није довољно да родитељи буду побожни. Они не треба да врше

ли, може сада да дође са мном или да дође касније. Оставите их да у њиховим душама проговори Бог.

Узрок због којег деца појединих побожних родитеља, кад одрасту, постају неукротива, напуштају и Цркву и све друго, и трче у разним правцима да се духовно задовоље, јесте притисак који су на њих вршили "добри" родитељи. Тобоже побожни родитељи, ма колико да су се старали да од своје деце направе "добре" хришћане, својом људском љубављу су их изложили притиску и дошло је до супротног исхода. Другим речима, док су мала, деца трпе притисак, а кад им

Сећај се две помисли и бој их се. Једна ти говори: „Ти си свет човек“, а друга: „Нећеш се спасти“. И једна и друга долазе од ђавола и нису истините. Ти мисли овако: „Ја сам велики грешник, али је Господ милостив и воли људе и Он ће ми опростити грехе“.

Веруј тако и Господ ће ти опростити. Немој се надати на своје подвиге, чак и ако се много подвизаваш. Један подвижник ми је говорио: „Сигурно ћу се спасти пошто сваког дана вршим толико метанија“. Међутим, када је дошла смрт, растргао је кошуљу коју је имао на себи.

Према томе, Бог нас не милује због наших подвига, већ једино по Својој благодати. Господ хоће да је душа смирена, незлобива и да свима са љубављу опрашта. Тада ће и Господ опростити са радошћу. Господ све воли и ми треба да Га подражавамо, и да све волимо. Ако смо немоћни, молимо се Господу и Он нас неће одбити, него ће нам помоћи Својом благодаћу.

свешти Силуан Аџонски

притисак на децу, не треба да покушавају да их силом натерају да буду добра. Може се десити да одагнамо децу од Христа када се егоистички држимо начела наше религије. Деца не трпе притисак. Не присиљавајте их да иду са вама у цркву! Можете им рећи: Ко же-

буде шеснаест, седамнаест или осамнаест година, тада видимо супротан резултат. Тада она, из отпора према родитељима, почињу да залазе у рђава друштва и да изговарају рђаве речи.

За разлику од тога, када се развијају у слободи, истовремено по-